

μᾶς ἔλεγαν : « Πάρτε μας ! » Δὲν χάνομε καιρό, ριχνομέστε στὰ ντουφέκια καὶ στὰ φουσέκια, γεμίζομε καὶ ντουφεκίζομε τοὺς Τούρκους. Ὅπιστοχώρησαν ἀμέσως τὰ σκυλιά. Ξαναγεμίσαμε καὶ ξαναρρίξαμε κατ' ἀπάνω τους. Εἶταν τόσο κοντά μας, ποῦ ἀκούσαμε νὰ φωνάζουν « λελελέ ! » ὅσοι τοὺς κτύπησαν τὰ βόλια μας. Ματαξαναγεμίζομε τρίτη φορά καὶ ματαξαναρρίχνομε. Τότε πλειά οἱ Τούρκοι ξάκισαν τὸν κατήφορο κι' ὅπου φύγη-φύγη, ἐνῶ ἕνας μεγάλος τους μὲ τὰ χρυσὰ τὰ πεσιλιά καὶ τὸ χρυσὸ σελιάχι, τοὺς ἔβριζε καὶ τοὺς ἔλεγε : « Χαράμι τὲ κιόφτ ! »

Τότε κατέβηκαν ἀπ' ἀπάνω κι' ἦρθαν κοντά μας κι' ὁ Κώστας μὲ τὰ παλληκάρια του. Εἶμουν τόσο θυμωμένη, ποῦ τοὺς εἶπα : — « Αἶντε, μορφοὶ ἀναντροι, καὶ θὰ σᾶς μαρτυρήσωμε στὴ

σύναξη τῶν χωριῶν, νὰ σᾶς φορέση ποδιά ! »

Τότε ὁ Κώστας αὐτὸς προσέπεσε καὶ μᾶς παρακάλεσε νὰ μὴν τοὺς μαρτυρήσωμε καὶ δὲν τοὺς μαρτυρήσαμεν, ἀλλ' ὁ κόσμος τῶμαθαν, κι' ἂν δὲν προσκυνούσαμεν γλήγορα, θὰ τοὺς φοροῦσε ποδιά ἢ Σύναξη τῶν χωριῶν . . .

Κι' ἐνῶ ἡ μάνα μου διηγῶνταν αὐτὸ τὸ ἔξοχο κι' ἠρωϊκό, τρίτο κατόρθωμά της, μοῦ φαίνονταν ὅτι ἔβλεπα στὸ πρόσωπό της τὲς ἀθάνατες ἠρωίδες τοῦ Σουλιῦ, ποῦ ρίχτηκαν ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Ζαλόγγου χορεύοντας καὶ τραγουδώντας, γιὰ νὰ μὴν πέσουν ζωντανὲς στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν τῆς Πίστης καὶ τῆς Πατρίδας.

X. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Συζυγικὰ παράπονα

Ἐκεῖνη. — Ἀχ! πῶς ἀλλάξετε σεῖς οἱ ἄνδρες! Μιὰ φορά, τότε ποῦ ἤμεθα ἀρραβωνιασμένοι, μοῦ ὠρκίζεσο πῶς τίποτε ὠραιότερον δὲν ὑπῆρχε ἀπ' τὰ μαλλιά μου κι' ὅλο τὰ χεῖδεες καὶ τὰ φιλοῦσες. Τώρα, μιὰ τρίχα μόνον ἀπ' αὐτὰ νὰ βρῆς στὴ σούπα, θυμώνεις καὶ χαλᾶς τὸν κόσμο! . . .

Ἐκεῖνος. — ! . . . !! . . . !!! . . . [μένει κόκκαλο!]